

Йосифъ. Незнаешъ! Тя е злото
 Майсторъ Лалйо. Не отъ жена се Йосифе боя,
 Щомъ Богъ е съ менъ...

Йосифъ. А тогазъ отъ какво?

Майсторъ Лалйо.

Султанъ Селимъ обета си да спази...

Йосифъ.

Отъ него се не бой — той равенъ нѣма
 по правота на себе въ цѣлий свѣтъ.

Майсторъ Лалйо.

Тогазъ бжди спокоенъ и безъ страхъ.

Йосифъ. Живота ми ако ти стане нуженъ —
 Разчитай че го имашъ въвъ ржце си.

Майсторъ Лалйо.

Добре, добре ... отъ близъкъ като тебъ
 нуждаехъ се — и ей че ти дойде...

(Йосифъ, поласканъ отъ довѣрието иска да каже нѣщо, а
 се не решава).

Йосифъ... Да би могло...

Майсторъ Лалйо. Да кажешъ нѣщо искашъ?

Йосифъ.

Тѣй, майсторе... Жамията като гледамъ,
 завиждамъ, че нашитѣ врази,
 ще иматъ тѣ...

Майсторъ Лалйо... Разбирамъ те момче...

Но никога недей туй да забравяшъ,
 че хората маслинка даватъ само
 срещу толумъ .. Такива сж. А азъ.

Йосифъ. Не може ли ... жамията да е...
 пакъ хубава, но да не надминава...

Майсторъ Лалйо. (Разсмива се.)

Забравяшъ ти; за майсторътъ едно сж
 дѣлата му — тѣй както на баща
 еднакви сж рожденнитѣ чеда.

Йосифъ.

Тѣй ще да е, но туй бѣ на сърдце ми;
 Изрѣкохъ го — сега ми поотлѣкна...